

İnsan Beden Giymiş Ruhtur

İnsan beden giymiş ruhtur, ruhani bir varlıktır. Süryani kültürüne göre ruh, ilahi bağlantının gücünü ifade eder. Esas amacı, insanın yüreğini hakikatin tohumlarını büyüten verimli bir tarlaya dönüştürmektir. Bu nedenle hayatı, insanı, toplulukları ayakta tutan, ekosistemle ve ilahi sistemle etkileşime götüren ve birleştiren bilinçli bir enerjidir. İçsel pusula gibidir. İnsanı dıştan içe doğru değil içten dışa doğru yönlendiren sezgisel rehberdir. Hakikatin varoluş ilkelerinin şifrelendiği hazinedir. İnsanın, yaratıcıyla, insan ve kâinatla yani diğer varlıklarla doğrudan bağlantısını kuran bir kılavuzdur. Bir yaşam prizi gibidir. Yaratıcıyla doğrudan bağlantı kurabilmesi bağlantı noktasının bu prize takılı olması gerekir. Bu nokta prize takılı olursa ruh her daim üretir, doğurgan olur. Bütün üretkenliklerin ana kaynağıdır. Özüdür. Bu nedenle ancak ruh üzerinden dünyayı şekillendirebiliriz. Ruh ne kadar sağlam olursa, düşünce, samimiyet, dürüstlük, ahlâk ve pratik de o derece sağlam olur. Ancak maddi ve dogmatik yaklaşımlar nedeniyle ruh, küçümsenmekte ve bazen de hor görülmektedir. Bu nedenle oluşan dogmatik kafalar ruhsal yenilenmeye ve düşünsel tazelenmeye şüpheyle yaklaşmaktadır. Hatta bazen buna ayak diremektedir. Çünkü dogmatik yaklaşımlar ve nefsanî arzular ilahi hakikatlerin insana ulaşmasını engeller. Bu yöndeki sağlıklı etkileşimi de sekteye uğratır. İçteki ve dıştaki dengeyi (birliği, uyumu) sağlamak zorlaşır.

Bu hususta Menbeçli Mor Filüksinos (+ 523) şöyle der: **Ruh, bedeni yönetince, bedenin bütün tepkisi sağlıklı ve istikrarlı tepkilere dönüşür. İnsanoğluna yaraşan bir istikrara kavuşur. Bedenin iradesi ruhu yönetecek olursa, o zaman da hayvanî/nefsanî usuller/tepkiler devreye girer... Bedenin düşüncesine kenetlenen bir ruh, bedeni yönetemez hâle gelir, kendisini de göremez. Bedenin arzularını göremediği gibi, tutkularının da farkına varamaz. Kendini bile görmekten aciz körler misali görüntüyü**

görebilmekten de yoksun kalır. Günahın tutkularıyla körleşen ruh da öyledir. Ne kendini ne de kendinden öte şeyleri görebilir.

Tasarlanmış ve izlenilmesi gereken ilahi bir planla insan dünyaya gelir. Bu plan, ruh, can ve beden olan insanı bir bütün olarak geliştirmeyi amaçlar. Bu üç parçadan sadece bir tanesine odaklanmak gerekiyorsa, ruhsal yönden gelişmeye odaklanmak daima en iyisidir. Çünkü ruhun gelişmesi, büyümesi, öteki iki parçaya yani can ve bedene de ışık tutacaktır. Eğitilen ve gelişen ruh, ilahi sesi daha çok duyar ve insanda var olan potansiyeli daha çok ortaya çıkarır. Hz. Süleyman'ın *Bilgelik* kitabında şöyle yazılıdır: **İnsanın ruhu Rabbin ışığıdır. İç varlığın derinliklerine işler** (20: 27). İç varlığımızın derinliklerine işleyen ve orada bizi yönlendirmeyi bekleyen ruhun rehberliğini izlediğimizde hayatımızı daha iyi sürdürebiliriz. Kötülüklerden ve sıkıntılardan kurtulabiliriz. Çünkü ruhun amacı bizi hayata hazırlamaktır. Ruhun hikmetine göre, incinen insan henüz olgunlaşmamıştır. Olgun ruh incinmez. Çünkü kendisini bulmuştur, durulmuştur, idraki artmıştır. Dingin olduğundan asla dengesini kaybetmeyecektir. Gündelik olayların getirdiği yorucu, sıkıcı ve zihni karıştıran veyahut sürekli gayret gerektiren durumların hiçbirisinden etkilenmeyecektir.

Bu nedenle Robert Burton (1577-1640) şöyle yazar: **Ruhumuzun ışığını canlı tutmak, dünyadaki en büyük ve önemli mücadele(miz)dir.**

Daha önce de açıklandığı üzere, ruh, insandaki ilahi yazılımın programıdır. Yenilenmeyi ve gelişmeyi sağlayan bu yazılım öğrenilir ve iyi kullanılırsa, her şey daha rahat ve daha güzel olur. Çünkü ruh, insanın özünü oluşturur ve mutlak özgürlüğün kaynağına ulaştırır. Bu özü tanımadan ve öğrenmeden insanın kendini tanıması kolay değildir. Bu özü keşfettiği ve anladığı kadar insan kendini tanıyabilir. Bu özü anladığı ve kavradığı kadar insan yaşama dair farkındalığını geliştirebilir. Aksi halde kendi özüne yabancılaşır. Öz benliğine yabancı yazılımların ve programların etkisi altına girer. Bu durum çok rağbet

görüyorsan da, huzursuzluğa sevk etmektedir. Çünkü ruhun devrede ve işbaşında olmadığı bütün girişimlerin ve çalışmaların bir ayağı devamlı eksik kalır. Aklın ışığı olan bilginin ve ruhun ışığı olan sevginin ortaya çıkması için insana dair gelişmelerde buna dikkat edilmesi hayati önem taşır. Bunu gözetmeyenler, eninde sonunda boşluğa düşmekten kurtulamazlar. Boşluğa düşmemek için maddenin alma arzusundan, mananın verme arzusuna yönelmek gerekir. Çünkü madde, ruhun tekâmülü için bir araçtır. Vermek ve tamamlamak ise ruhun özüdür. Ruhun düşüncesine göre, her insanın hayatta yapması gereken muayyen bir görevi vardır. O da kendisine giden yolu bulmasıdır. O yol ile şahsi olgunlaşmasını sağlamasıdır. **İçsel devrimini gerçekleştirmesidir. İç dünyasındaki küçük yolları, büyük yollara bağlamasıdır.** Buradaki asıl amaç, içsel dünyadaki tali yolları mutlak hakikate götüren ana yola bağlamak ve ilahi sevginin değerleriyle kişisel aydınlanmaya katkı sunmaktır. Burada ruhsal gözün iç görüleri ve sunduğu faydalar çok belirleyicidir. Aydınlanmanın başka bir ifadesi olan gönül gözünün açılması, her türlü kırılma ve alınganlığı aşan önyargısız ve temiz bakabilmenin de içsel anahtarıdır. Bu anahtar, arınmışlığın, saflığın, olgunluğun, tevazuun, sevginin, şefkatin, merhametli farkındalığın hâl ve bilinci içinde olmanın, olabilmenin kapısını açar. Bu hakikat kapısıdır. Hikmet ve bilgi sevgisiyle, bilme/bulma/olma yolculuğuyla bulunan bir özgürlük kapısıdır. Yaşamı var eden ve şekillendiren içsel durumlar olduğuna göre, değerli olan, dış görünüş değil, içsel durumdur. Onun için içsel ve ruhsal güzellik, insanın sosyal yaşamında hayati önem arz eder. Yazıldığı üzere, **gizli olan iç varlığınız, sakın ve yumuşak bir ruhun solmayan güzelliğiyle sizin süsünüz olsun** (I. Petrus. 3: 3).

Özcesi ruh yaşam enerjisidir. Daha rahat anlaşılması için ruh, çok köşeli, maddesi sevgi olan kristale benzetilir. Bu kristalin üzeri *ego*, *ben* denilen bir balçıkla kaplıdır. Yaşam, bu kristali balçıklardan temizleyerek, yüzeylerini yani özü cilalamak ve parlatmak demektir. Bu cilalama olmadıkça, yüksek yaşam

enerjisi olan sevgi aktifleşmez, gelişme göstermez. Manevi benliklerini keşfedebilenler, balçığı temizleyerek özü cilalamayı başarabilen, olgun insanlardır. Onlar **var olmakla** aslında öz benliklerini bulurlar. Manevi benliklerini keşfedemeyenler ise o egosal balçığı temizlemeyi başaramayanlardır. Bu kimseler de benliklerini **sahip olmakla** bulurlar. Bunlar yetişkin olsa da, gelişmemiş küçük insanlardır ve kimliklerini sahip olmakta, yaranmakta bulurlar. Bu nedenle bedeni ayakta tutan, dolayısıyla onu canlı hale getiren etken, ruh enerjisidir. Ruh, kendi tekâmül sürecinin bir aracı olduğu için bulunduğu bedeni canlı hale getirir. Kendi gelişimini sağlayacağı bütün ortamlarla ilişki kurduğu andan itibaren, o ortamda kendi enerjisine uygun haller meydana getirir. Bu hallerden birincisi **canlılık**, ikincisi **şuur**, üçüncüsü de **harekettir**. Ruh, kişisel yaşam ağacı (yani özgünlük) başta olmak üzere insanın bütün bahçelerine su taşır; onları yeşertir ve canlı tutar. Bu bahçelerde her mevsim canlı kalan ve kurumayan çiçekler yetiştirir.

Yusuf Beğtaş

Süryani Kültürü ve İçsel Dönüşüm Kitabı, Sayfa 90-94